

også brugt mange kræfter på at få gjort op med de ulidelig lange sagsbehandlingstider.

Vi er startet med de åbenbart grundløse sager, og der har resultaterne vist sig, sådan som fru Elisabeth Arnold var inde på. Men selvfølgelig er det fortsat uacceptabelt, at det i gennemsnit tager 2 år at få en almindelig asylsag behandlet. Det er uacceptabelt for asylansøgeren, og det er uacceptabelt for det danske samfund.

Til fru Pia Kjærsgaard vil jeg godt sige, at det ikke engang er god økonomi, og derfor vil bevillingsansøgninger til Folketingets Finansudvalg om de beløb, der skal til, for at vi kan få sat tilstrækkeligt mandskab ind på disse områder, senere komme mangefold igen i form af besparelser.

Men den lange sagsbehandlingstid er det, der har redet os som en mare. Det gjorde den under den tidligere regering, og det gør den også under den nuværende, og derfor er hovedsigtet med dette lovforslag simpelt hen at få gjort op med de lange sagsbehandlingstider for de almindelige sager. Det vil efter min opfattelse også være en menneskeliggørelse af hele vores asylsystem, at vi får en større ekspeditid i sagsbehandlingen, for hvis vi ikke gør det, bliver vi nødt til at se i øjnene, at der vil blive flere og flere mennesker, der – uanset om de får asyl eller ej – er nedbrudte, og det er efter min opfattelse en meget skidt anvendelse af princippet om, at vi nu engang skal agere på baggrund af vores almindelige humanistiske holdning. Så der skal ikke herske nogen tvivl om, at hovedsigtet er at få nogle kortere sagsbehandlingstider.

Om det vil jeg godt sige, at man så selvfølgelig også skal ville midlerne. Det er ikke tilstrækkeligt, at man erklærer sig enig i, at det er nødvendigt at få nogle kortere sagsbehandlingstider, hvis man ikke også vil midlerne. Nogle af de midler er måske mindre populære, men jeg synes alligevel, at de klart ligger inden for en antagelighedsgrænse, og det er baggrunden for, at regeringen har foreslået det.

Det ene er fingeraftrykkene, der klart er et middel til at undgå misbrug af reglerne. Til hr. Søren Søndergaard, der taler om kriminalisering, vil jeg godt sige, at det er der overhovedet ikke tale om. Der er tale om, at når man begiver sig ind i et fremmed land med et ønske om at få fast ophold og om totalt at skifte tilholdssted her i verden, er det, at man giver sit fingeraftryk, faktisk ikke noget særlig stort indgreb.

Det er rigtigt, som fru Elisabeth Arnold også har været inde på i sin ordførertale og vistnok også i en kort bemærkning, at der er dele af Folketinget, som tidligere har været imod dette her, men efterhånden som vi kan se, at det er et godt middel til at undgå dobbeltansøgninger og til at undgå, at folk søger opholdstilladelse her i landet under forskellige identiteter, må vi naturligvis også sige, at hvis vi vil have nogle kortere sagsbehandlingstider, skal vi også ville midlerne.

Det samme gælder debatten om frihedsberøvelse. Det, der er tale om her, er reelt at skabe en klar retstilstand på området. Det er ikke tilfredsstillende, at vi har haft domstolsafgørelser, der er gået i hver sin retning, og derfor er det vigtigt, at vi får en mulighed for, når der er en begrundet mistanke om, at folk vil unddrage sig asylsagsbehandlingen for at trække tiden i langdrag, over for den særligt udvalgte gruppe, der er tale om her, at sige, at der jo er mulighed for, at man kan frihedsberøve. Det er ikke noget, der kommer ud af den blå luft, og heller ikke noget, der er en kriminalisering, men der er tale om, at man sørger for, at folk er til stede under sagsbehandlingen, som jo er blevet stadig kortere. For det første er der tale om, at man, inden der er gået 3 x 24 timer, skal stilles for en dommer, men derudover er der også lagt en maksimumgrænse ind, sådan at der kun kan blive tale om frihedsberøvelse i maksimalt 7 dage.

Jeg er enig i det, hr. Arne Melchior efterlyste om at forklare baggrunden for de ting, der sker, og jeg vil også godt nævne i denne forbindelse, at det er meget vigtigt, at en asylansøger, som måske falder ind under den gruppe, der er tale om her, får at vide, at han risikerer at blive frihedsberøvet. Der skal være en ordentlig forklaring på, hvordan reglerne hænger sammen.

På samme måde er jeg helt enig i, at man skal have en ordentlig forklaring fra myndighederne om, at når man afgiver sit fingeraftryk, er det ikke, fordi man er under mistanke for at være kriminel, eller fordi man skulle have særlige planer om at gå ud som lovbrøder og gøre et eller andet, men at det er et redskab, vi har for at sikre os, at tingene kan ske så hurtigt, så effektivt og så forsvarligt som overhovedet muligt.

Der er næppe nogen tvivl om, at det først og fremmest vil være et problem for dem, der ikke har noget at komme her efter, og derfor mener jeg ikke, det er rigtigt, som hr. Søren Søndergaard har sagt nogle gange, at det er et voldsomt indgreb.